

Publicerad 2007-11-08 17:29 av Heda

Längst in, bredvid hallonbollen

"Hur ser det ut?" undrade Marianne. Hon slog armarna om livet och kastade loss ett tag. Majken grymtade nåt om trasiga leder och utslitna byxor. Sen tog hon avstånd från samtalet med kamraten genom att klappa henne på kinderna med ett A4-ark hon hittat i armhålan, alldeles nedkluddat med små konstiga tecken. Marianne vörjde sig från den andra kvinnans underliga attack, räckte ut tungan och bad om lov. Hennes handleder var alldeles kantiga efter alla dagar med rodret i hand. "Kullkastade planer, sent omsider!" skrek hon rätt ut i luften, eftersom Majken inte ville höra nåt mer. Det brände till längst inne i brasan, där glöden tog vid, och de båda kvinnorna släppte taget om sina måsten. Med en duns landade en dagslända på skeden som låg väl gömd i skrinet invid Majkens sovplats. "Marianne?" "Mmm?" "Håller du fortfarande ut?" "Kan du lita på, ditt epokgörande lilla stycke!" Kvinnan böjde sig ner mot marken, som för att göra en liten kullerbytta, men plötsligt så halkade hon på en kotte, slog runt alldeles för snabbt, och svepte inte med sig någonting på sin färd genom luften. Landade hårt på ryggen, det kliade i örat. Hon kände sig yr av snurret. "Oj, oj, oj, din gamle akrobat!" sade Majken och log, för sin kompis skull, sitt allra mest krampaktiga leende. Snart stylvade solen upp, med hela patrasket, på himlavalvet, och förmiddagen gav sig strax tillkänna. De båda kvinnorna fördrev tiden med att titta på varann, ge råd, bota sjuka och leka med, både en och två, bollar. Till slut vek kvinnorna av och redde sig varsitt bo i varsin ände av skogen...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Heda med Poeter.se id #19844 innehar upphovsrätten